

Arrest

nr. 100 993 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT, loco advocaat Kati VERSTREPEN, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2011 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in die resulteert in het arrest van 19 november 2012 gekend onder nummer X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 17 december 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 19 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 30.12.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.06.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 19.11.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 17.12.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een 'Letter of Commendation' dd. 08.12.2012 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een gelegaliseerde kopie van een 'registration card' van de Govt. Shahid Sohrawardi College voorlegt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene enkele kopieën van schoolattesten en schoolresultaten voorlegt. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene een kopie van een attest van zijn werkgever dd. 12.07.2012 voorlegt in verband met zijn tewerkstelling tussen 01.01.2008 en 25.05.2010. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene een businesskaartje voorlegt van het bedrijf waar hij tewerkgesteld was. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene een Witness record dd. 10.07.2012, Order Sheet dd. 10.07.2012, 12.09.2012 en 25.11.2012 en een warrant of Arrest (in verband met een wapenzaak) dd. 10.05.2011 voorlegt. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden door frauduleuze documenten voor te leggen. Overwegende dat dit de geloofwaardigheid van de huidige asielaanvraag van betrokkene ondermijnt. Overwegende dat de RW in de beslissing (dd. 12.11.2012 p.6-7) reeds stelde dat: "Tevens wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoeker geheel onbekend bleek te zijn met de inhoud van deze documenten en zelf niet wist welke gerechtelijke documenten hij precies neerlegde. Verzoeker gebruikt aldus documenten met vormelijke en inhoudelijke gebreken wat niet los kan worden gezien van de algemene Informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat valse documenten eenvoudig te kopen zijn in Bangladesh en de valse documenten dermate talrijk in omloop zijn dat ze zelfs het economische leven aantasten. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist, vinden grondslag in het administratief dossier en blijven dan ook onverminderd overeind. 3.3.3. De Raad wijst erop dat neergelegde documenten slechts een onderdeel van de beoordeling van een asielaanvraag uitmaken en hoe dan ook dienen te worden ondersteund door geloofwaardige en overtuigende verklaringen. Dit is in casu echter geenszins het geval. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen inzake elementaire gegevens die de kern raken van het asielrelaas, in het bijzonder zijn problemen met drugdealers en de valse rechtszaken die tegen hem werden aangespannen. "Overwegende dat betrokkene een DHL-enveloppe voorlegt waarmee de vader van betrokkene bovenstaande documenten naar hem opgestuurd zou hebben. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij valselijk beschuldigd zou worden van moord en illegaal wapenbezit. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij reeds veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van tien jaar in verband met de beschuldiging van wapenbezit. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de leden van de Awami League het leven van zijn familie moeilijk zou maken, door dat ze hen onder druk zouden zetten teneinde de verblijfplaats van betrokkene te achterhalen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in behandeling zou zijn voor zijn hand en dat zijn medische verzorging hoogdringend zou zijn. Overwegende dat betrokkene een medisch attest van kinesiste Lieve Bodaer voorlegt in verband met een letsel aan zijn linker elleboog. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen plaats meer zou hebben om te wonen in België en ook geen sociale steun meer zou krijgen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de

subsidiare bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aan brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 10.08.2012 & 23.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen zeven (7) dagen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Op algemene wijze stelt de verzoekende partij:

"Dit artikel begrenst de bevoegdheden van dienst Vreemdelingenzaken tot het nagaan van het nieuwe karakter van de door de asielzoeker naar voor gebrachte elementen.

Het komt de dienst Vreemdelingenzaken (verder 'verwerende partij') met andere woorden niet toe een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid van deze elementen. De dienst Vreemdelingenzaken is louter bevoegd om na te gaan of het al dan niet om nieuwe elementen gaat.

Voor een correcte interpretatie van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan verwezen worden naar het principe-arrest van de Raad van State van 27 november 2002. De Raad van State pleitte voor een ruime interpretatie van het begrip 'nieuwe gegevens, In casu werd een nieuw bewijs van een eerder voorgelegd relaas in eerste instantie niet aanvaard door DVZ als een 'nieuw gegeven'⁴. De Raad van State echter stelde dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie wel degelijk een 'nieuw gegeven' kan uitmaken. Professor Vanheule komt in zijn noot bij het arrest tot de conclusie dat uit het arrest volgt dat nieuwe gegevens beperkt zijn tot: "(1) nieuw bekomen bewijzen van eerder aangehaalde feiten die voorheen niet in de beraadslaging van de DVZ, het CGVS of de VBV zijn betrokken; (2) nieuw bekomen bewijzen van eerder nooit aangehaalde feiten; en (3) nieuwe feiten en gebeurtenissen die zich na de eerste erkenningsprocedure hebben voorgedaan.

In casu gaat het om nieuw bekomen bewijzen van eerder aangehaalde feiten."

Vervolgens bekritiseert de verzoekende partij in concreto de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot aangevoerde elementen.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...)

Dergelijke kritiek mist feitelijke en juridische grondslag.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. ”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag.

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen»

- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Dit bewijs werd in casu niet geleverd, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris dienaangaande op omstandige wijze:

(...)

Uit de toelichting bij verzoekers enig middel blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing vooreerst bekritiseert, omdat hij van oordeel is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte bepaalde stukken niet zou hebben beoordeeld in samenhang met zijn eerdere geloofwaardige verklaringen, in combinatie met drie door hem voorgelegde stukken. Verzoeker meent in het bijzonder dat de letter of Commendation dd. 08.12.2013, het attest van de werkgever en het businesskaartje van zijn werkgever van aard zijn aan te tonen dat hij effectief heeft gewerkt in het rehabilitatiecentrum.

Verzoeker gaat er daarmee aan voorbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld in de bestreden beslissing:

- Met betrekking tot de letter of Commendation: “Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heen. ”

- Met betrekking tot het attest van de werkgever: “Overwegende dat betrokkene een kopie van een attest van zijn werkgever dd. 12.07.2012 voorlegt in verband met zijn tewerkstelling lussen 01.01.2008 en 25.05.2010. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.”

- Met betrekking tot het businesskaartje: “Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven, ”

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de samenlezing van ongeloofwaardige, gesolliciteerde, niet authentieke en niet bewijskrachtige gegevens, van aard zou zijn verklaringen aan te tonen waaromtrent het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft geoordeeld dat ze ongeloofwaardig zijn. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde meer bepaald in zijn beslissing dd. 27.06.2012: “Voorts beweerde u dat u in het midden van 2008 werd aangevallen door de lokale drugsdealers (zie gehoorverslag CGVSp.15). Het is opvallend dat u zich de exacte datum niet herinnerde. gezien de ingrijpende aard van de gebeurtenis. U zou neergestoken zijn en drie dagen in een ziekenhuis verbleven hebben (zie gehoorverslag CGVS p.15). U legde geen enkel document neer dat een ziekenhuisopname zou kunnen staven. U stelde dat deze drugsdealers een band zouden hebben met de ‘Awami League’ (zie gehoorverslag CGVS p.15). Dit omdat dat ze geld gaven aan de politie en een goede band hadden met een lid van de ‘Awami League ‘ (zie gehoorverslag CGVS p.15). Het CGVS merkt op dat er geen enkel objectief element is, dat wijst op deze beweerde politieke band. Geen enkel element wijst er dan ook op dat deze personen meer dan gewone drugsdealers waren. U gaf aan dat uw vader bij de politie een ‘general diary’ zou ingediend hebben (zie gehoorverslag CGVS p.15). U legde hiervan geen document neer. De politie zou geen verdere stappen ondernomen hebben omdat ze een band hebben met de drugsdealers (zie gehoorverslag CGVS p.15). Indien dit zo zou zijn, dan had u verder stappen kunnen ondernemen om bescherming te verkrijgen. De vaststelling dat u hier zelfs geen moeite voor deed, breekt verder de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees af (zie gehoorverslag CGVS p.15). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan dit beweerde incident: Bovendien legde u geen documenten neer dat uw werk voor het

rehabilitatiecentrum zou kunnen staven. Er kan dan ook seen eeloof worden gehecht aan het beweerde feit dat u omwille van uw werk Problemen zou gekend hebben

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt werden zijn verklaringen omtrent zijn tewerkstelling nergens als 'geloofwaardig' bestempeld. Integendeel oordeelde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn.

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte de stukken 'apart' bekijkt, dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennis heeft genomen van alle door verzoeker voorgelegde stukken (hetgeen verzoeker ook niet betwist), zodat verzoeker niet kan voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de door hem voorgelegde stukken.

Voorts dient vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog blijk geeft van een andere (feitelijke) waardering van de door hem voorgelegde stukken, zonder dat hij daarbij aantoonst dat de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris daarbij kennelijk omedelijk zou zijn geweest. Waar verzoeker een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, dient te worden benadrukt dat de Raad hiervoor niet bevoegd is.

Verzoekende partij betoogt verder in essentie dat gemachtigde van de Staatssecretaris enkel bevoegd is om na te gaan of het al dan niet nieuwe elementen betreft; het zou niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris toekomen om een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid van deze elementen. Verzoeker meent dan ook dat een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voorligt. Hij verwijst daarbij in het bijzonder naar het feit dat omtrent zijn 'registration card' en zijn 'business kaartje' werd geoordeeld dat deze niet van aard zijn een ander licht te werpen op verzoekers asiolverhaal. Hij meent verder dat ten onrechte zijn witness record, order sheet en warrant of arrest niet werden aanvaard als nieuwe elementen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie bij de beoordeling van de elementen die door verzoeker werden voorgelegd bij zijn tweede asielaanvraag geenszins zijn bevoegdheid heeft overschreden.

(...)

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft zich in casu inderdaad beperkt tot het beoordelen of de door verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag voorgelegde documenten voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde daarbij geheel terecht:

- Met betrekking tot de gelegaliseerde 'registration card': "Overwegende dat betrokkene een gelegaliseerde kopie van een 'registration card' van de Govt. Shahid Sohrawardi College voorlegt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen.

- Met betrekking tot het 'businesskaartje': "Overwegende dat betrokkene een businesskaartje voorlegt van het bedrijf waar hij tewerkgesteld was. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven

- Met betrekking tot de witness record, de order sheet en de warrant of arrest: "Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden door frauduleuze documenten voor te leggen. Overwegende dat dit de geloofwaardigheid van de huidige asielaanvraag van betrokkene ondermijnt. Overwegende dat de RW in de beslissing (dd. 12.11.2012 p. 6-7) reeds stelde dat: "Tevens wijst de bestreden beslissing er terecht opdat verzoeker geheel onbekend bleek te zijn met de inhoud van deze documenten en zelf niet wist welke gerechtelijke documenten hij precies neerlegde. Verzoeker gebruikt aldus documenten met vormelijke en inhoudelijke gebreken wat niet los kan worden gezien van de algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat valse documenten eenvoudig te kopen zijn in Bangladesh en de valse documenten dermate talrijk in omloop zijn dat ze zelfs het economische leven aantasten. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist, vinden grondslag in het administratief dossier en blijven dan ook onverminderd overeind. 3.3.3. De Raad wijst erop dat neergelegde documenten slechts een onderdeel van de beoordeling van een asielaanvraag uitmaken en hoe dan ook dienen te worden ondersteund door geloofwaardige en overtuigende verklaringen. Dit is in casu echter geenszins het geval. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen inzake elementaire gegevens die de kern raken van het asielrelaas, in het bijzonder zijn problemen met drugdealers en de valse rechtszaken die tegen hem werden aangespannen. ""

Aldus concludeerde de gemachtigde geheel terecht en volledig binnen zijn bevoegdheid op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situatie die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoeker beperkt zich ter zake ook tot vage beschouwingen, nu hij op generlei wijze aangeeft waarom de 'registration card' (inschrijvingsbewijs aan een school) in kwestie wél van aard zou zijn om een element uit te maken dat een vrees kan doen aannemen in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker beperkt zich tot een theoretisch betoog.

Voor wat betreft het businesskaartje betreft, dient verwezen naar het hoger weergegeven onderdeel van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 27.06.2012, waarbij werd verklaard dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn tewerkstelling en de problemen die hij daarbij zou hebben ondervonden ongeloofwaardig zijn. Het is in die zin niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat een businesskaartje niet van aard is een ander licht te werpen op eerdere asielmotieven.*

Verzoeker meent dat met betrekking tot de witness record, de order sheet en de warrant of arrest, louter wordt verwezen naar het feit dat hij in het verleden 'niet volledig op de hoogte bleek van de juridische betekenis van een ander document'. Dergelijke kritiek had verzoeker ook reeds geuit op de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 27.06.2012. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dienomtrent in haar arrest nr. 91.403 van 12.11.2012:

(...)

Verzoeker gaat er met zijn kritiek als zou hem ten onrechte worden dat hij eerder een niet geloofwaardig document naar voor bracht, aan voorbij dat in de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn verklaringen als ongeloofwaardig en onbetrouwbaar werden beoordeeld. De nieuwe documenten die verzoeker voorlegt in het kader van zijn tweede asielaanvraag, zijn niet van aard afbreuk te doen aan deze ernstige hiaten en tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker. Deze stukken werden ten onrechte niet aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tenslotte aan dat zijn loutere verklaringen met betrekking tot de Awami League ten onrechte niet werden aanvaard. Verzoeker erkent daarbij dat deze verklaringen door geen enkel stuk worden ondersteund.

Met zijn kritiek gaat verzoeker er schijnbaar aan voorbij dat elementen pas kunnen worden aanzien als nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet, wanneer zij ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verklaringen die door geen enkel objectief bewijs worden ondersteund, kunnen niet als dergelijke gegevens worden aanzien.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dienomtrent reeds:

(...)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar derde aanvraag de volgende elementen aanbracht:

- een referentiebrief van 8 december 2012 van de Commissioner Ward No 85 Dhaka City Corporation,
- een gelegaliseerde kopie van een inschrijvingsformulier (registration card) van school (Govt. Shahid Sohrawardi College) met foto van verzoeker,
- een businesskaartje, waar verzoeker tewerkgesteld was,
- een Witness record van 10 juli 2012 (metropolitan session Judge Court Dhaka),
- Order sheets van 10 juli 2012, 12 september 2012, 25 november 2012 (metropolitan session Judge Court Dhaka) session case number 1685/2011 Jatrabari PS case no 08(3)10 article 302134, penal Code GR No-225/10
- een Warrant of arrest (voor de wapenzaak) (metropolitan session Judge Court Dhaka) onder artikel 19 (A) Bangladesh Form No-3905 / Highcourt Criminal Process No-12, uitgegeven op 10 mei 2011,
- enveloppe DHL waarmee bovenstaande documenten werden opgestuurd door verzoekers vader.

In het gehoorverslag ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij valt te lezen:

*“Ter staving van mijn 2de AA leg ik vandaag volgende documenten voor;
een referentiebrief dd 08. 12.2012 van de Commissioner Ward No 85, Dhaka City Corporation. (engels, ingehouden)*

In mijn vorig interview vroegen ze mij een identificatie voor te leggen met een foto.

Daarom leg ik vandaag een gelegaliseerde kopie voor van een inschrijvingsformulier (registration card) van mijn school (Govt. Shahid Sohrawardi College) met foto.

ik leg ook nog enkele kopies van schoolattesten/schoolresultaten voor (niet ingehouden)
 een attest dd 12.07.2012 van mijn werkgever, MD Imran Hossain (in het Engels) dat ik werkzaam was
 tussen 01.01.2008 en 25.05.2010 bij Saif Madak Niramoy Seba Kendro. (kopie, niet ingehouden)
 + een businesskaartje (ingehouden)
 Ik word valselijk beschuldigd van moord en illegaal wapenbezit. Voor de 2de zaak (wapenzaak) kreeg ik
 reeds een veroordeling: 10 jaar opsluiting.
 Ik leg enkele documenten voor omtrent deze zaken .
 Witness record dd 10.07.2012 (metropolitan session Judge Court Dhaka)
 Order sheet dd 10.07.2012/12.09.2012/ 25. 11.2012 (metropolitan session Judge Court Dhaka) session
 case number 1685/2011
 Jatrabari PS case no 08(3)10
 article 302/34, penal Code GR No-225/1 O
 een Warrant of arrest (voor de wapenzaak) (metropolitan session Judge Court Dhaka) onder artikel 19
 (A) Bangladesh Form No-3905/ Highcourt Criminal Process No-12, uitgegeven op 10.05.2011.
 (samen 6 pagina's, ingehouden)
 Door wie werden deze documenten opgestuurd?
 Door mijn vader MD. Abu Sayed Sheikh (zie enveloppe DHL)
 Wenst U verder nog iets toe te voegen?
 Leden van Awami League maken het leven van mijn familie moeilijk. Ze zetten mijn familie onder druk
 teneinde te weten te komen waar ik mij momenteel bevind.
 Ik ben ook nog steeds in behandeling voor mijn hand. Ik krijg ook geen sociale steun meer in België.
 Ik heb hier ook geen plaats om te wonen. Mijn medische verzorging is hoogdringend."

2.3.3. In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij:

"Om aan te tonen dat verzoeker effectief heeft gewerkt in het rehabilitatiecentrum, brengt verzoeker
 enkele documenten aan. Hij brengt een 'letter of Commendation' dd. 08.12.2012 aan, waarvan
 verwerende partij echter stelt echter dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Over het attest
 van de werkgever dd. 12.07.2012 i.v.m. zijn tewerkstelling van 2008 tot 2010 in het rehabilitatiecentrum
 stelt verwerende partij dan weer dat de authenticiteit van het document niet kan worden nagegaan. Over
 het businesskaartje van het bedrijf waar hij tewerkgesteld was, stelt verwerende partij dat dit geen ander
 licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Op het Commissariaat voor de Vluchtelingen en
 de Staatlozen (verder 'CGVS') kreeg verzoeker het verwijt dat hij nergens heeft aangetoond dat hij
 effectief gewerkt heeft voor het rehabilitatiecentrum en dat er daardoor geen geloof kan gehecht worden
 aan het feit dat hij omwille van zijn werk problemen zou gekend hebben. Toch legde verzoeker geen
 tegenstrijdige verklaringen af waardoor zijn beweringen rond zijn effectieve tewerkstelling in dat centrum
 in het gedrang zouden kunnen komen. Het enige wat dus nog mistte om deze feiten aan te tonen, waren
 ondersteunende documenten. Het is de samenhang van zijn eerdere geloofwaardige verklaringen
 omtrent zijn tewerkstelling, in combinatie met deze drie documenten waarvan alvast bij twee de
 authenticiteit niet wordt betwist, die deze documenten tot nieuwe elementen maakt. Verwerende partij
 bekijkt elk document apart, en zonder zijn geloofwaardige verklaringen omtrent deze documenten in
 acht te nemen, waardoor deze foutief beslist dat elk document apart geen nieuw element vormt.
 Verwerende partij zou tot een ander besluit komen moest deze de samenhang van deze zaken
 bekijken."

Betreffende deze stukken stelt de bestreden beslissing: "Overwegende dat betrokkene een kopie van
 een attest van zijn werkgever dd. 12.07.2012 voorlegt in verband met zijn tewerkstelling tussen
 01.01.2008 en 25.05.2010. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan
 worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat
 betrokkene een businesskaartje voorlegt van het bedrijf waar hij tewerkgesteld was. Overwegende dat
 dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven."

Met bovenstaand onderdeel weerlegt de verzoekende partij niet de vaststelling van de gemachtigde van
 de bevoegde staatssecretaris dat kopieën niet in aanmerking worden genomen als zijnde een nieuw
 element omdat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan en evenmin het oordeel dat een
 businesskaartje geen ander licht mag werpen op het eerder gegeven asielaas. Dit oordeel is kennelijk
 redelijk en de verzoekende partij maakt de onjuistheid niet aannemelijk, evenmin in het licht gezien van
 de overige elementen zoals verder zal blijken.

De Raad merkt op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken
 niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek

ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Een businesskaartje kan bezwaarlijk worden beschouwd als een gegeven dat voldoende ernst heeft om het asielrelaas in casu te ondersteunen, te meer de verzoekende partij in het licht van haar verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag verschillende tegenstrijdigheden heeft geuit die de kern van het relaas raken. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van de kopie van een document niet kan worden nagegaan niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Bovendien stelt de bestreden beslissing:

“Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aan brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

Met het bovenstaand onderdeel van het middel gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat zij geenszins aantoonde waarom zij de betreffende stukken niet ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag had kunnen bijbrengen.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.3.4. In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij:

“Over de gelegaliseerde kopie van een ‘registration card’ van de ovt. Shahid Sohrawardi College oordeelt verwerende partij dat dit een element is dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en niet van die aard is dat deze de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Het is echter niet aan verwerende partij om uitspraak te doen over de mate waarin het al dan niet relevante documenten zijn om de vervolgingsvrees of het reëel risico aan te tonen. Verwerende partij moet er zich volledig van onthouden de grond van de asielaanvraag in haar beslissing tot het al dan niet in overweging nemen te betrekken. Verwerende partij is beperkt is tot het oordeel over de ‘nieuwheid’ van de elementen. Dezelfde redenering geldt bovendien omtrent het aangebrachte businesskaartje waarvan verwerende partij stelt dat dit niet van die aard is dat het een ander licht werpt op eerder aangebrachte elementen. In samenhang met de andere documenten maakt dit echter wel een nieuw element uit, zoals reeds gesteld.”

Met verwijzing naar hetgeen onder punt 2.3.3. werd gesteld komt het de verwerende partij toe de bewijselementen prima facie te beoordelen en dient zij in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet na te gaan of er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Bijgevolg kan, zoals in casu, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris redelijkerwijze oordelen dat de registration card waarvan de verzoekende partij tijdens haar gehoor stelt dat het een inschrijvingsbewijs is van een school *“dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming.”* en geen element is dat aantoonde dat er *“ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”*

Er kan immers niet ingezien worden hoe dergelijk stuk het asielrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig vermag te maken. Deze beoordeling, gelet op de geringe bewijswaarde, komt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toe.

Het onderdeel is ongegrond.

2.3.5. De verzoekende partij betoogt nog als volgt:

“Omtrent zijn beweringen met betrekking tot de moord- en wapenzaak waarvan hij valselijk beschuldigd werd, brengt hij volgende documenten voor: een Witness record dd. een Order Sheet dd. 10.07.2012, 12.09.2012 en 25.11.2012 en een Warrant of Arrest (in verband met een wapenzaak) dd.10.05.2011. Verzoeker stelt dat dit enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval zou zijn. Wederom oordeelt verzoeker over de grond van de asielaanvraag in de beslissing om al dan niet een nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen. De vraag stelt zich in welke gevallen een tweede asielaanvraag ooit dan nog in overweging genomen kan worden, gezien bijna al de geweigerde asielaanvragen geweigerd worden op basis van het feit dat verklaringen ongeloofwaardig of incoherent werden bevonden. Het doel van nieuwe documenten is net om het eerdere oordeel van ongeloofwaardigheid door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder ‘RvV’), te ontkrachten. Dergelijke argumentatie houdt aldus geen steek. Verwerende partij schendt aldus zijn motivatie- en zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij ondersteunt zijn betoog over de ongeloofwaardigheid van verzoekers’ verklaringen door te verwijzen naar de uitspraak van de RvV dd. 12.11.2012 waarin deze laatste stelt dat verzoeker op het interview bij het CGVS niet goed op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van de aangebrachte documenten. Vooreerst dient op te merken dat het tijdens het interview andere (juridische) documenten betroffen dan nu werden afgegeven. Verwerende partij handelt niet redelijk door nieuwe documenten af te wijzen op basis van het feit dat verzoeker in het verleden niet volledig op de hoogte bleek van de juridische betekenis van een ander document. Het is niet omdat hij de juridische inhoud of betekenis van dit andere document niet geheel duidelijk kon overbrengen, dat dit de authenticiteit of waarachtigheid van dit document of nieuwe documenten ipso facto aantast. Deze nieuwe documenten zijn authentiek en raken aan de kern van verzoekers’ asiolverhaal. Het toont aan dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Verzoeker moet aldus tenminste de kans krijgen dat dit grondig onderzocht wordt zonder een prima facie afwijzing te krijgen.

Het CGVS had in zijn beslissing veel aandacht besteed aan het feit dat er te weinig documenten werden neergelegd op het gehoor die zijn asielrelaas ondersteunen. Verzoeker legt deze nu voor, maar nu mogen ze niet meer onderzocht worden. Bij het verzoekschrift tegen de beslissing van het CGVS heeft verzoeker reeds enkele van deze nieuwe documenten voorgelegd, maar de RvV beging dezelfde fout als verwerende partij nu, door te oordelen dat door het feit dat verzoeker de juridische inhoud van het verstekvonnis niet duidelijk had overgebracht, ook de nieuwe documenten niet geloofwaardig konden bevonden. Na het vonnis van de RvV heeft verzoeker op 14 december echter nog nieuwe documenten aangekregen, die nog nooit in beschouwing werden genomen.”

Dienaangaande verwijst de bestreden beslissing op goede gronden naar hetgeen de verzoekende partij gedurende haar eerste asielaanvraag heeft verklaard. Met recht en rede stelt de bestreden beslissing dat een document pas bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, die in casu ontbreken.

De Raad oordeelde reeds in het arrest 91 403 dat de verzoekende partij stukken voorlegde die inhoudelijk op tal van punten afweken van het voorgehouden asielrelaas, die in strijd waren met objectieve informatie en wees er in het bijzonder op dat documenten slechts een onderdeel uitmaken van de beoordeling van een asielaanvraag mits zij ondersteund zijn door geloofwaardige verklaringen. Voorts blijkt uit dit arrest dat toelichting over de rechtszaak ontbrak en dat de verzoekende partij niet alleen hiaten toonde over het relaas maar ook tegenstrijdigheden verhaalde zonder dat een aanvaardbare uitleg over het bestaan van deze onwetendheden, hiaten en tegenstrijdigheden werd gegeven.

Er kan verwezen worden naar volgende motieven uit dit arrest:

“3.3.1. De Raad wenst vooreerst te benadrukken dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont, zodat niet kan worden vastgesteld of voormelde documenten op hem betrekking hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het verzoekschrift stukken voegt waarvan hem in de bestreden beslissing verweten wordt deze niet neer te leggen, terwijl hij geen originele identiteitsdocumenten neerlegt.

Hoe dan ook verweerder wijst er terecht op dat deze nieuwe stukken inhoudelijk op tal van punten afwijken van het voorgehouden asielrelaas. Met name verklaarde verzoeker op het CGVS dat de steekpartij plaatsvond “Na 2008, midden 2008” (gehoorverslag CGVS, p.15), terwijl in het “general diary”

wordt gesteld dat het voorval plaatsvond op 6 februari 2009. Voorts, waar verzoeker verklaarde dat hij "drie dagen" (gehoorverslag CGVS, p.15) opgenomen werd in het ziekenhuis blijkt uit het "general diary" dat verzoeker reeds daags na het incident uit het ziekenhuis werd ontslagen. Tenslotte verklaarde verzoeker dat het zijn vader was die naar de politie stapte "en diende een GD (general diary) in", terwijl uit dit stuk ontegensprekelijk blijkt dat de verklaring uitgaat van verzoeker en ook op zijn naam staat. De neergelegde stukken komen dan ook klaarblijkelijk voor als complaissementstukken, gemaakt voor onderhavige procedure. Bovendien, zelfs indien voormelde stukken authentiek zouden zijn, zijn deze onvoldoende om de voorgehouden asielmotieven te staven. Het medisch attest kan enkel tonen dat verzoeker verwondingen opliep, doch hieruit kan geenszins blijken in welke omstandigheden verzoeker deze heeft opgelopen. Voorts kan uit het werkgeversattest enkel verzoekers tewerkstelling voor een afkickcentrum blijken en uit het "general diary" dat verzoeker bij de politie aangifte deed van een geweldpleging tegen hem door drugdealers, wat echter geenszins een bewijs uitmaakt van de waarachtigheid van de feiten, laat staan van de ingeroepen beschuldigingen en veroordelingen.

3.3.2. Met betrekking tot de neergelegde gerechtsdocumenten blijkt uit de bestreden beslissing dat deze qua aard niet stroken met documenten die volgens objectieve informatie in dergelijke fases in gerechtelijke procedures worden uitgereikt. De Raad ziet ook niet in hoe deze neergelegde documenten verzoekers asielmotieven kunnen adstrueren wanneer de inhoud ervan flagrant in strijd is met essentiële elementen uit het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, waaronder de straf waartoe verzoeker veroordeeld werd. Tevens wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoeker geheel onbekend bleek te zijn met de inhoud van deze documenten en zelf niet wist welke gerechtelijke documenten hij precies neerlegde. Verzoeker gebruikt aldus documenten met vormelijke en inhoudelijke gebreken wat niet los kan worden gezien van de algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat valse documenten eenvoudig te kopen zijn in Bangladesh en de valse documenten dermate talrijk in omloop zijn dat ze zelfs het economische leven aantasten. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist, vinden grondslag in het administratief dossier en blijven dan ook onverminderd overeind.

3.3.3. De Raad wijst erop dat neergelegde documenten slechts een onderdeel van de beoordeling van een asielaanvraag uitmaken en hoe dan ook dienen te worden ondersteund door geloofwaardige en overtuigende verklaringen. Dit is in casu echter geenszins het geval. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen inzake elementaire gegevens die de kern raken van het asielrelaas, in het bijzonder zijn problemen met drugdealers en de valse rechtszaken die tegen hem werden aangespannen. Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn beweerde problemen met drugdealers. Waar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er eerst "8 à 10 dealers" naar zijn woning kwamen en "in ons huis" wapens achterlieten en daarna pas een rechtszaak werd opgestart (verslag DVZ), verklaarde hij op het CGVS dat eerst de rechtszaak werd opgestart en pas nadat hij reeds was ondergedoken kwamen er "vijf of zes" drugdealers langs en dat de wapens teruggevonden werden "Dichtbij mijn huis" (gehoorverslag CGVS, p.14-16). Daarnaast verklaarde verzoeker op de Dienst vreemdelingenzaken dat hij "werd veroordeeld in 15/05/2011 door de rechtbank van Dakha tot de doodstraf voor bezit van wapens" (verslag DVZ), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij in de wapenzaak veroordeeld werd tot "10 jaar en 5000 thaka en als ik niet betaal nog een jaar" en dat het vonnis uitgesproken werd op "10 mei 2011" (gehoorverslag CGVS, p.12). Voorts kon verzoeker de rechtszaken die tegen hem liepen niet in het minst toelichten, was hij onbekend met de procedurele voorafgaanden en kende evenmin de namen van belangrijke figuren die bij zijn procedure betrokken waren zoals de investigation officer, de rechter, getuigen, etc.

3.3.4. Verzoeker voert aan dat "De tegenstrijdigheden in het relaas van Verzoeker dienen dan ook beschouwd te worden als vergissingen in hoofde van Verzoeker ten gevolge van zijn nervositeit waarbij het feit dat de feiten zich ook al even geleden hebben afgespeeld en de communicatiestoornissen met de tolk van de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan geholpen hebben. D" tegenstrijdigheden dienen dus de geloofwaardigheid van Verzoeker niet aan te tasten." Wat zijn onwetendheden inzake de rechtszaken die tegen hem liepen betreft, argumenteert verzoeker dat hij "niet aanwezig was gedurende de gehele procedure", dat hij "werd enkel sporadisch ingelicht door zijn vader" en dat zowel zijn vader als hijzelf beschikken "niet over voldoende kennis en niet voldoende middelen om om meer duidelijkheid te scheppen".

3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal gewag heeft gemaakt van problemen met de tolk, niettemin uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen

gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf. Integendeel, bij de aanvang van het verhoor op het CGVS bevestigde verzoeker zelfs dat hij de tolk goed begreep en dat ook het verhoor op DVZ goed verlopen was. Dat verzoeker op de DVZ problemen ondervond met de tolk is dan ook een blote, ongestaafde en laattijdige bewering.

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij meent dat de hiaten en tegenstrijdigheden kunnen vergoelijkt worden door nervositeit en stress. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De voorgehouden feiten vormen bovendien een manifeste afwijking op de alledaagsheid zodat zij in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, zij zijn immers van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven.

Verzoeker kan verder evenmin overtuigen waar hij met betrekking tot zijn onwetendheden inzake de rechtszaken die tegen hem zouden lopen, argumenteert dat hij afwezig was en juridische kennis mist. Immers, van iemand die vervolgd wordt wegens wapenbezit en moord, vreest te worden veroordeeld tot de doodstraf, hierdoor zijn familie moet achterlaten en beslist om naar Europa te vluchten, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij een minimum aan kennis heeft of minstens interesse vertoont in de rechtszaken die aan de basis liggen van zijn vlucht naar Europa, minstens de informatie en documenten die hij dienaangaande bekomt, grondig bestudeert.

(...)

3.4. Aldus kunnen de talrijke stukken die verzoeker aanbrengt geenszins aantonen dat verzoeker gevisieerd en belaagd werd door drugdealers, noch dat hij hiervoor geen beroep kon doen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten, laat staan dat er hierdoor valse rechtszaken tegen hem werden aangespannen. Integendeel, de door verzoeker aangebrachte documenten komen klaarblijkelijk frauduleus en/of gesolliciteerd voor en verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies grondslag vinden in het administratief dossier, de kern raken van het relaas en pertinent zijn. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad dient dan ook vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Verzoekers argumenten over de corruptie in Bangladesh zijn irrelevant nu verzoeker niet aantoont problemen te hebben met drugdealers."

In het licht van de ongeloofwaardigheid van het eerste asielaanvraag is het dan ook kennelijk redelijk te oordelen dat kwestieuze elementen niet als nieuwe gegevens in aanmerking worden genomen binnen de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij suggereert, heeft de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken (RvS 14 september 2005, nr. 148.882, RvS 13 december 2005, nr. 152.608). De verzoekende partij heeft voldoende de kans gehad tijdens de eerste asielprocedure om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Het komt het aan de asielzoeker toe om alle relevante informatie mee te delen en zijn asielaanvraag zo coherent mogelijk en vrij van tegenstrijdigheden uiteen te zetten (RvS 10 oktober 2003, nr. 124.084).

Het loutere feit dat de verzoekende partij gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure, hetzij de stukken pas per post ontvangt na de eerste asielaanvraag, is op zich echter onvoldoende om aan te nemen dat het gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Evenmin wordt er onzorgvuldig gedrag aangetoond.

Het onderdeel kan niet gegrond worden bevonden.

3.3.6. In het vierde onderdeel wordt gesteld:

“Betrokkene verklaart tenslotte nog dat leden van de Awami League het leven van zijn familie moeilijk maken, dat ze hen onder druk zetten teneinde de verblijfplaats van betrokkene te achterhalen. Dit zijn nieuwe feiten die nu pas aan het licht zijn gekomen. Het is niet omdat verzoeker dit op geen enkele manier kan staven dat dit niet als een nieuw element kan worden beschouwd, Nieuwe feiten die geloofwaardig worden overgebracht, kunnen, in samenhang met voorgaande documenten, effectief als een nieuw element worden beschouwd.”

De bestreden beslissing stelt hierover dat deze bewering niet wordt gestaafd. De verzoekende partij ontkent dit niet. Van de verzoekende partij mag verwacht worden, rekening houdend met de opgelopen ervaring van de eerste asielaanvraag en het gegeven dat al werd geoordeeld dat van haar mag verwacht worden dat zij volledige en nauwgezette verklaringen aflegt, dat zij in het kader van de tweede asielaanvraag, na het afleggen van een ongeloofwaardig relaas met bedenkelijke documenten, meer doet dan voorhouden dat de familie onder druk wordt gezet om te weten te komen waar de verzoekende partij zich bevindt en het leven van de familie wordt bemoeilijkt, om een tweede asielaanvraag in aanmerking te nemen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Ook deze loutere bewering is geen element dat er *“ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”*

Dit onderdeel is ongegrond.

2.3.7. De verzoekende partij besluit:

“Verwerende partij is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers asielaanvraag had overgemaakt moeten worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een grondig onderzoek. Nu wordt het risico genomen dat iemand teruggestuurd wordt naar een land waar zijn leven in gevaar is.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verwerende partij dus zijn motivatieplicht, zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsplicht en art. 51/8 Vreemdelingenwet geschonden heeft door de door verzoeker ingeroepen elementen niet in samenhang te bekijken en door verscheidene documenten af te wijzen omdat ze niet zouden steunen op een geloofwaardig asielverhaal, Verzoeker bracht voldoende nieuwe elementen naar voren om opnieuw recht te hebben op een behoorlijke behandeling van zijn asielaanvraag door het Commissariaat- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Om al deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

Dit standpunt kan niet gevolgd worden.

Met verwijzing naar de bespreking van de diverse onderdelen legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411), wat zij in casu gedaan heeft.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht of

van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. De verwerende partij heeft haar door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid niet overschreden.

Het middel is in zijn geheel ongegrond.

Gelet op deze vaststelling is de door de verwerende partij opgeworpen exceptie met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN